

"Nebud' srab, kámo!"

Zkušeným úderem roztočil bubínek. Ten se s mírným vrněním, dobře promazán, snad čtyřikrát protočil. Matně žlutý konec náboje vytvořil rozmázlý kruh. Pak zapadl do své polohy. Pete mi podal colt.

"Ne, nechci," odmítavě jsem se odtáhnul, "kdybys neblbnul! A nechci přijít o sluch!" Přiložil si hlaveň k hlavě a kovově to cvaklo! Slepá nábojnice.

"No vidíš a už bys vyhrál panáka," zašklebil se a znova roztočil tu ruskou ruletu.

Sedíme tu v hospůdce u politého stolu a hostinský si nás raději nevšímá. Už tu do Peteho hučím snad dvě hodiny. Marně! Každý asi sedíme v jiné dimenzi. Kamarád ze základky i gymplu, ještě větší kámoš z vandrů! A teď se mi tu počtem vypitých půllitrů vzdaluje.

"Prásk!", třesklo to suše. Nebyla to větší šlupka než dětská kapsle. Vím, že si Pete tyhle slepý náboje dělá sám. Přesto k nám od výčepu přilétlo zlé slovo. Zase ten úšklebek.

"No, dyk už dem!" Zaplatili jsme.

Dveře za námi zapadly a do maskáčů se nám opřel ledový vítr. Narazil jsem si klobouk do čela. Pete nadhodil ranec a podal mi ruku. Překvapeně jsem opětoval pohyb.

"Myslel jsem, že jdeš se mnou na boudu?" zapálil si cigáro. "Dyk víš, že tam nesmím!"

"Přestaň dělat koniny a bude všechno jako dřív!" Houkl do tmy.

"Nebude!"

"A co Jiřina?" povídám tiše. "Až se rozvedem, tak máš volný pole!"

"Ty si vůl!" naštvál mě. "Já vím!" řekl to hodně smutně.

Ten studivý vítr vrazil mezi nás. To se stalo před měsícem.

Dálniční kilometrovníci se jen míhají. Doktor šlape škodovce na krk. Na sedadle spolujezdce sedí šerif Dan. Občas se na nás do zadu podívá jak bubák, ale mlčí. Sedím na zadním sedadle s Jiřinou. Copak za něco můžeme?

Za námi, s vypětím všech svých dvoutaktních sil, se drží Mamutíkův tráboš. Ještě se k němu vmáčkli Daniel a Tom.

V jednotvárném hučení mé myšlenky letí k cíli naší nezvyklé výpravy.

Po deseti kilometrech sjedeme na exitu. Projedeme prvním městečkem, za místním nádražíčkem odbočíme na lesní cestu. Na osadu celá léta chodíme právě touto, jehličím posypanou štrekou. A je to vždy milý pohled na náš srub, schovaný v dólíčku jako dlaň. Potok spěchá do nedalekého rybníka a obloukem obtéká ohniště s totemem. Ten již dvacet let připomíná dobu, kdy jsme sem s gymplem jezdili na lesní brigády. Teď sem spěcháme zjistit, co je s Petem!

Ten nás zase doběhl! Nejdřív nám poslal zvadlo na své narozeniny. Rád by je uspořádal na neutrálním místě. Ne na osadě! Chce se omluvit a uvést vše do pořádku. Začít tam kde vše začalo. Před smrtí snyka.

Ta nešťastná příhoda, kdy se zbraní v ruce, opilý, ohrožoval ošetřujícího lékaře. Následný soud a rok natvrdo. Stejně to již nic nevyřešilo. Svině leukémie!

A to, že podal žádost o rozvod? Nechtěl prý Jiřině stát v cestě. Kriminálník! A na to protialkoholní půjde!

Sedíme tu v motelu. Skoro všichni. Celá osada. Jen ten Pete chybí. Pořád do kola povídám, že se tu objeví. "Mám s ním pokoj a je tam jeho kytara a věci!" Hlavně přesvědčuji sám sebe, že jsem ho přemluvil na to léčení.

Děti se honí kolem stolů a kytary duní. Přehlušují vzrůstající nervozitu. Všechno je zaplacené, jídlo, nocleh, jen pití zatáhneme. Stíráme losy. Jeden za druhým. Ten cvok jich koupil snad sto padesát. Prý na to pití! Včera večer mi do telefonu řekl, že je mám na své posteli ve velké obálce a že jede ještě k mámě. Na hromádku se vrší ty s okamžitou výhrou. Další důkaz jeho nepochopitelně závislácké hravosti. Kdo nehraje - nevyhraje!

Přijel poslední autobus a Pete nikde. Pak se přišoural pingl a s provinilým úsměvem předal šerifovi dopis. Od něho! Dan ho přeletěl očima a počkal, až za tím lokajem zapadnou dveře salónku. Začal číst.

Kamarádi!

Nezlobte se, že jsem ještě jednou zneužil vaší důvěry. Chci být sám a snad naposledy na naší osadě! Dám se naverbovat do cizinecké legie. Cestu už mám zařízenou.

Jiřinu prosím za odpuštění a vy na mně vzpomínejte v dobrém.

Ahoj v lepší herně - váš Křížovej Pete.

Jiřina utekla, ostatní ženský zahnaly děti na kutě a už se nevrátily. Po krátké válečné poradě jsme se rozhodli na osadu zajet. Ale až ráno! Řidiči už všichni měli nějakého frťánka a ráno bude moudřejší než tato noc. Tak tenhle večírek se moc nepovedl!

Chlebíčky, které nám zhořkly, jsme smetli na jeden stůl a u druhého na sebe koukáme přes dna sklenic. Kdo mohl tušit, že smrt malého Bublíka zasáhne celou naši osadu. Jak pomoci Jiřině v mateřském utrpení, jak zabránit kamarádovi, aby se neupíjel. Když se vrátil z vězení, došlo to tak daleko, že jsme na osadě zakázali pít. Jen pokrčil rameny a začal jezdit jinam. Od Jiřiny se odstěhoval k mámě a všem se nám důsledně vyhýbal. A ta jeho vášeň ke všemu co má mušku a hledí! Se svou ruletou o chlast byl brzy nechvalně znám. A teď to rozsekl tímto dopisem!

Auťáky se kolébají lesní cestou. Kašleme na zákaz vjezdu. Omlouvá nás nezvyklá situace. Jsmě těžcí a jen namáhavě se vyhýbáme kořenům a kamenům. Koukám na hodinky. Ještě před hodinou jsme se neklidně převalovali v pelechu. Pak nás Doktor zburoval. Nacpali jsme

se do vehiklů. Kdo by myslel na snídani! Pro rodiny se vrátím při zpáteční cestě.

U lávky přes líný potok jsme se naposledy zhoupili a v nastalém tichu typicky zavrzly dvířka aut. Vstoupili jsme do zšeřelé mýtiny. Totem na nás vyčítavě kouká, kde že jsme tak dlouho. Okenice zavřené. Nic nenasvědčuje, že tu někdo je. A přece! Těžký zámek na petlici dubových dveří chybí! Za nimi, obyčejné dveře na fabku jsou zamčené. Dan chvatně odmyká a my se za ním hrneme, jako velká voda. Petrolejky nezapalujeme, stačí rozrazit okenice. Někdo z nás už dupe v podkroví a volá Peteho. Ne, v boudě nespál! Jeho uzda stojí nerozbalená u krbu.

Je zle, co si budeme povídat. Beze slov víme kam jít! Kousek po proudu je zátočina. Tam před nedávnem postavil svému synovi křížek. Taky že tu sedí a kouká, jak nás doběhl. Ten colt, vypadlý z bezvládné ruky, říká vše.

Doktor, který je opravdu doktor, nás zahnal zpátky. Udělal ještě těch pár kroků, krátce se sklonil. Pak se vrátil k našemu ztichlému hloučku a mne vyhnal s mobilem hledat signál.

Výjezdovka přijela do hodiny. Za další hodinu bylo všechno zdokumentováno, vyfoceno, změřeno a sepsáno. Taky projevili zájem dopis z motelu. Jiřina dostala zapít nějaké prášky a pak se mne celou tu nekonečnou dobu držela za ruku. V boudě se podával čaj a klapot psacího stroje rušil škaredé dopoledne.

Ten chlápek, co to měl všechno na povel, nás přišel požádat, jestli bychom nepomohli pohřebákům. Bylo nás dost na to, abychom kamaráda v uzavřené truhle přenesli přes brod. U našich ohňů už asi nikdy nezazní Laredo. Nejmilejší Peteho píseň.

Bolesně černá dodávka odjela a technici už také měli sbaleno. Zůstalo po nich jen pár latexových rukavic, zapomenutých na přemrzlé podzimní trávě.

Přišel za námi ten jejich velitel. Dohadoval se s Jiřinou, kdy ji tak může předvolat. Pak se s námi postupně rozloučil. „Chci vám poděkovat za spolupráci,“ zarazil se a pak pokračoval, „ještě bych chtěl říct, že ten váš kamarád byl velký hazardér! Vždyť v té zbrani měl ze šesti ostrých jen jediný slepý náboj.“

Jiří Bok - Bokajs

*3. místo v próze oldpsavců
Trapsavec 2008*